

O jednom draku, dvou princeznách a třech dračích hlavách

Upozornění: Není určeno k předčítání dětem před spaním.

Za sedmero horami, za sedmero řekami bylo jedno malé království. Tak malé, že ostatní králové je neměli zakreslené ani na svých vojenských mapách. Ale v tom království si většina lidí myslela, že právě u nich je střed, nebo v jejich domorodé řeči „pupek“, světa. A jak to v královstvích bývá, tak mělo svého krále, který byl po smrti královny stále ještě tak trochu jako bez obou rukou, a také svého královského šaška, který zároveň zaskakoval jako králův rádce, protože k zaměstnání dvou lidí nebylo v královské pokladnici dost zlata. A hlavně mělo to království dvě krásné a moudré princezny s dobrým srdcem. Inu, matka se nezapře. A lidé v tom království navzdory svému zvyku stále si na něco stěžovat, žili vlastně šťastně a spokojeně. Až jednou...

Po tom světě létal také jeden drak. Drak se třemi hlavami. Takový ten, který se živí princeznami. Jak občas říkával: „Raději bych vykrmené tele, ale co se dá dělat, to je můj úděl, jednou za čas sežrat nějakou tu princeznu.“ A není se mu co divit, ony ty dnešní princezny jsou až příliš často jen kost a kůže. To si pak takový drak moc nepochutná. A ještě se bál, aby od nich tu nemoc, s tím divným cizím názvem, nedostal. Když byla totiž taková princezna jak kost a kůže, a přitom si myslela, že je hezká, tak bylo i tomu drakovi jasné, že má nejen nemocný žaludek, ale i hlavu. A poté, co se v novinách dočetl o nemoci šílených krav, tak si začal dávat mnohem větší pozor na to, co žere.

Takže, ta trojhlavá saň přiletěla nakonec i do toho malého království. A jako obvykle přímo na hradní nádvoří s jasným ultimátem: „Králi, dej mi jednu svoji princeznu, nebo zničím celé tvé království. Domy rozbořím, lidi rozdupám a hrad spálím.“ Z jedné jeho tlamy vyšlehl oheň, z druhé síra a třetí oznámila, že na vyplnění požadavku zůstávají králi tři dny a tři noci. Drak totiž zrovna nikam nespěchal a vůbec měl ve zvyku dávat lidem čas, aby se s osudem smířili, všechno pak šlo snáze.

Na hradě zavládla panika. Celá královská armáda o síle šesti mužů vzala nohy na ramena ještě dřív, než drak dořekl první slovo. Takže bude třeba sehnat nějakého rytíře, to by napadlo asi každého. Ale králi se zdály jakékoliv výzvy zbytečné, znal totiž své poddané a věděl, že sice nejsou zas tak zlí, ale pro druhého by drakovi pod pařáty neskočili. Jen šašek a rádce v jedné osobě trval na svém a říkal: „Jen ať lidé vědí, co všechno je v sázce. Jen ať vědí, že jde o jejich domy a jejich životy.“ Po tři dny čekali, jestli se přeci jen někdo nenajde. A nenašel.

Zbývala poslední noc. Teď se musí rozhodnout. V královské síni jsou král a jeho dvě dcery. Kterou z nich vybere? Kterou pošle? Král se trápí a nejenže nemůže spát, ale také se nemůže rozhodnout. „Šašku, můj rádce, co mi poradíš?“ Šašek chvíli mlčí, takovou trochu delší chvíli mlčí. Tak jak to mívával ve zvyku, protože většinou se mezitím král rozhodl sám, a šašek vždy mohl jen moudře pronést: „Jak myslíš králi, ať je podle tvého.“ Jenže tentokrát byl král skutečně v koncích a bezradně čekal, co mu jeho jediný rádce poradí.

Tentokrát mu na pomoc přišly princezny samy. Nejdříve ta starší s rozhodností a odvahou řekla: „Otče, netrap se. Já půjdu. Ať se lid a království zachrání. Já se svého života vzdám.“ Vtom se ale ozvala i ta mladší: „Otče, i já jsem připravena raději obětovat svůj život, než vidět to, jak ty se trápíš, a lidé umírají. Ať se moje sestra stane budoucí moudrou královnou a mne nechej jít, ať takto mohu odplatit tvoji lásku a starost o nás.“ Král byl potěšen statečností a láskou svých dcer, ale rozhodnout ani tak nedokázal. Proto se až vyčítavě dívá na šaška: „Proč pořád mlčíš? Řekni něco.“

„Můj králi, vím, že máš obě své dcery rád láskou opravdovou a hlubokou. Když bys jednu z nich poslal na smrt, tak bys už nikdy nemohl v klidu spát, když bys je obě zachránil a viděl hořet své království a poddané umírat, tak by ses trápil neméně. Těžká rada. Ale přece jen jedna možnost by tu byla. Nechej jít obě, ať na drakovi zůstane ten úkol vybrat tu, která zachrání království. I tak ti bude pukát srdce bolestí, ale můžeš být hrdý na své dcery a zachráníš mnoho životů a budoucnost království. Lepší radu nemám.“

Taková rada se králi nelíbila ani za mák. Jenže svítání už ťukalo na okenice a žádné jiné řešení ho nenapadlo. Král plakal, když princezny odcházely. Ony svoje slzy před ním skrývaly, aby vypadaly statečnější a nepřidávaly k otcově bolesti další trápení. Všichni se asi v té chvíli modlili, aby se stal zázrak.

Starší dcera vystoupila pravou branou na nádvoří a mladší dcera levou branou. „Zlý draku, vyber si jednu z nás, dodrž své slovo a všechny ostatní v našem království nech na pokoji. Sežer jednu z nás a pak odejdi pryč a už se nevracej.“ Hned jak se objevily, tak se drakovi zablesklo ve všech jeho šesti očích. To byly aspoň princezny, ne ta vyžlata, která musel jíst předtím. Postavy krásné, masa hodně, tuku tak akorát. Tak si představoval zdravou stravu. Sliny mu kapaly ze všech tří tlam.

První se ozvala pravá dračí hlava: „Tu brunetu chci. Ta je přímo k nakousnutí.“ Jenže levá dračí hlava to viděla úplně obráceně: „Já chci tu blondýnu. Ta je úplně k sežrání.“ Tak začala neústupná hádka, ve které se ani jedna z hlav neštitila vytáhnout nechutné věci z minulosti: „Posledně to bylo podle tebe a jedly jsme pak samý silikon.“ „A když jsi vybírala ty, tak jsme pak dvě hodiny musely seškrabávat ty vrstvy chemie, než jsme se dostaly na kůži.“ „A ty sis tehdy spletla princeznu se zahradníkem.“ „A ty, ty...“

Prostřední dračí hlava s neskrývaným pohrdáním nad žabomyšími spory těch dvou jen otráveně pronesla: „Tak se konečně dohodněte. Chvíli si zdřímnu a až budete domluvené, tak mne vzbudte na tu svačinku.“ Jenže ty dvě krajní hlavy byly velmi, ale opravdu velmi neústupné. Hádky se celý den, celou noc a pak ještě další den a možná by se hádky dodnes, kdyby drak nechcípl hlady.

A to bylo v tom malém království radosti! Z dračích kostí udělaly prolézačky pro děti z mateřské školky a fotky tří dračích hlav se dostaly do všech učebnic občanské nauky jako varování, že umět se domluvit, je otázka života a smrti.

Princezny dostaly velké medaile za statečnost, šašek vyznamenání za moudře vychytralou radu a král se začal trápit zase jinými starostmi. Tentokrát jaké ženichy pro své dvě dcery sehnat. Ale to už je úplně jiná pohádka.

Kontrolní otázka: Která hlava zavinila, že drak umřel hlady?